

Arrest

nr. 137 050 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de 2 eerste verzoekende partijen R.F. en R.R. en hun advocaat P. ROBERT, die tevens de 3 overige partijen R.S, R.F. en R.R. vertegenwoordigt en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker, de heer R. F., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaan te zijn van Tadzjiekse origine en geboren te zijn in Sher Khan Khel, gelegen in het district Kohistan van de provincie Kapisa. U hebt daar gewoond tot u in 1357 (1978) bent verhuisd naar de wijk Khair Khana, gelegen in de stad Kabul. U bent tot uw dertiende à veertiende naar school geweest in Khair Khana en u hebt van omstreeks 1369 tot 1371 (1990 tot 1992) uw militaire dienstplicht vervuld. Daarna hebt u in dezelfde Kabulse wijk gewerkt als lasser. U leerde R.(...) R.(...) (C.G. X; O.V. X) een tiental jaar geleden kennen in Kabul en jullie werden verliefd. Omdat zij reeds

verloofd was met J.(...), een man die banden onderhield met de taliban, en omdat u dus onmogelijk in het huwelijk kon treden in Afghanistan, vluchtte u samen met haar naar Iran, en huwde u haar daar. Jullie hebben 10 jaar illegaal in Iran gewoond. Na tien jaar diende u uiteindelijk een aanvraag in voor een verblijfsvergunning, waarop u het bevel kreeg het grondgebied te verlaten. Gezien u nog steeds vreesde voor de ex-verloofde van uw vrouw besloot u samen met uw echtgenote en drie kinderen Iran te verlaten. U vluchtte naar België en op 16 december 2011 diende u uw eerste asielaanvraag in. Het CGVS nam hieromtrent op 26 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend in Afghanistan, gerelateerd aan de eerdere verlovings van uw echtgenote. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de eerder genomen beslissing bevestigde op 28 maart 2013. Op 23 mei 2013 werd vervolgens het door u ingediende cassatieberoep bij de Raad van State verworpen. U diende een tweede asielaanvraag in op 9 januari 2014. U haalt aan dat u nog steeds wordt gezocht door J.(...) en de taliban, wegens uw in uw eerste asielaanvraag uiteengezette problemen maar ook omdat diezelfde mensen nu ook afbeeldingen zouden gezien hebben van u en uw echtgenote in een Belgische kerk. Verder verwijst u naar uw vier kinderen die hier in België schoollopen en naar het feit dat u onmogelijk terug kunt naar Afghanistan omdat u daar niemand heeft die u kan opvangen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u vier foto's neer waarop u en verschillende gezinsleden staan afgebeeld tijdens jullie verblijf in een kerk en een krantenartikel die de Afghaanse asielsituatie belicht.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te koesteren. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds een weigeringsbeslissing nam omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In het kader van uw tweede asielaanvraag blijft u bij uw verklaring de voormalige verloofde van uw echtgenote, die actief is bij de taliban, te vrezen. U stelt dat hij nog steeds naar jullie op zoek is en voegt hieraan toe dat hij nu nog kwader is omdat hij beelden van u en uw echtgenote in een Belgische kerk heeft gezien (CGVS, p. 2).

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich echter niet van aard de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen met J.(...), en bij uitbreiding de taliban, op te heffen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met J.(...) die tot uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid, kan daarenboven bezwaarlijk geloof gehecht worden aan uw bewering dat J.(...), door het zien van beelden van jullie verblijf in een kerk, nu nog kwader is op jullie (CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat J.(...), de voormalige verloofde van uw echtgenote, de beelden van jullie verblijf in een kerk zag en daarop bij uw schoonmoeder langsging en haar in elkaar sloeg (CGVS, p. 2), terwijl uw echtgenote stevast verklaarde dat het haar oom, de vader van J.(...), was die de beelden zag en uw schoonmoeder in elkaar sloeg (CGVS 11/27025Z, p. 2-3). Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met (leden van) uw schoonfamilie en hun contacten bij de taliban.

Wat uw verblijf in een kerk in België betreft, dient er volledigheidshalve nog op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, houdt dit evenmin in dat u het risico loopt omwille hiervan daadwerkelijk te worden vervolgd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Voorts verklaarde u geen geld meer te hebben, op niemand te kunnen terugvallen in Afghanistan en uw kinderen bij gebrek aan financiële middelen en degelijk onderwijs geen goede toekomst te kunnen geven in Afghanistan (CGVS, p. 7-8). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u en/of uw kinderen nood hebben aan internationale bescherming.

U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zowel voor u persoonlijk als voor uw kinderen in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Wat betreft uw bewering geen geld meer te hebben en op niemand te kunnen terugvallen in Afghanistan moet worden gesteld dat u en uw vrouw afkomstig zijn van Kabul. Jullie woonden er beiden tot aan jullie vertrek naar Iran. U werkte er bovendien jarenlang, net als in Iran, als lasser. U verklaarde eveneens nog in contact te zijn met uw zussen en uw broers die in Kabul bij uw tante wonen (CGVS, p. 7). De moeder, oom, zus en tante (CGVS 11/27025Z, p. 4) van uw vrouw wonen eveneens in Kabul. U zelf staat ook in contact met uw schoonmoeder. Men mag hieruit concluderen dat u over een uitgebreid netwerk beschikt in Kabul en over de nodige vaardigheden, contacten en ondersteuning beschikt om u met uw gezin opnieuw in Kabul te vestigen en er een bestaan uit te bouwen. Wat betreft mogelijke moeilijkheden om aangepaste scholen te vinden voor uw kinderen in Kabul moet worden gesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan uw dossier, Kabul een veelheid aan onderwijsinstanties herbergt, die zowel basisonderwijs aanbieden als hoger onderwijs. Afgaanse stedelijke meisjes scoren op gebied van geletterdheid zelfs beter als deze doelgroep in Pakistan. Uit niets blijkt dat het in Kabul moeilijk zou zijn gepaste onderwijsinstellingen te vinden voor kinderen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Daarnaast kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u indiende ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen aan deze beslissing niets veranderen. De foto's die u indiende en het krantenartikel waarin uw zoon staat afgebeeld, bevestigen jullie verblijf in een kerk in België maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het louter verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer op zich geen risico op vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster, mevrouw R. R., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaanse te zijn van Tadzjiekse origine en geboren te zijn in Darulaman, gelegen in de hoofdstad Kabul. U hebt er gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan.

U leerde uw huidige echtgenoot, F.(...) R.(...) (C.G. 11/26638; O.V. 6.950.383), kennen op een huwelijksfeest in Kaboel en jullie werden verliefd. U was echter reeds sinds uw kindertijd verloofd met uw neef J.(...), die banden onderhoudt met de Taliban. Omwille hiervan was een huwelijk met F.(...) niet mogelijk in Afghanistan en jullie vluchtten samen naar Iran, waar jullie in het huwelijk traden. U heeft 10 jaar illegaal in Iran gewoond. Na tien jaar diende u uiteindelijk een aanvraag in voor een verblijfsvergunning, waarop u het bevel kreeg het grondgebied te verlaten. Gezien u nog steeds uw ex-verloofde vreesde besloot u samen met uw echtgenoot en drie kinderen Iran te verlaten. U vluchtte naar België en op 16 december 2011 diende u uw eerste asielaanvraag in. Het CGVS nam hieromtrent op 26 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend in Afghanistan, gerelateerd aan uw eerdere verlovings met J.(...). U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de eerder genomen beslissing bevestigde

op 28 maart 2013. Op 23 mei 2013 werd vervolgens het door u ingediende cassatieberoep bij de Raad van State verworpen. U diende een tweede asielaanvraag in op 9 januari 2014. U haalt aan dat u nog steeds wordt gezocht door de taliban, wegens uw in uw eerste asielaanvraag uiteengezette problemen maar ook omdat diezelfde mensen nu ook afbeeldingen zouden gezien hebben van u in een Belgische Kerk. Verder verwijst u naar uw vier kinderen die hier in België schoollopen en geen toekomst hebben in Afghanistan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een aan Fedasil gerichte aanvraag tot verlenging van huisvesting neer omwille van uw medische toestand.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u uw tweede asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, F.(...) R.(...) (C.G. 11/26638; O.V. 6.950.383), werden aangehaald (CGVS, p. 8). In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te koesteren. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds een weigeringsbeslissing nam omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In het kader van uw tweede asielaanvraag blijft u bij uw verklaring de voormalige verloofde van uw echtgenote, die actief is bij de taliban, te vrezen. U stelt dat hij nog steeds naar jullie op zoek is en voegt hieraan toe dat hij nu nog kwader is omdat hij beelden van u en uw echtgenote in een Belgische kerk heeft gezien (CGVS, p. 2).

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich echter niet van aard de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen met J.(...), en bij uitbreiding de taliban, op te heffen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met J.(...) die tot uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid, kan daarenboven bezwaarlijk geloof gehecht worden aan uw bewering dat J.(...), door het zien van beelden van jullie verblijf in een kerk, nu nog kwader is op jullie (CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat J.(...), de voormalige verloofde van uw echtgenote, de beelden van jullie verblijf in een kerk zag en daarop bij uw schoonmoeder langsging en haar in elkaar sloeg (CGVS, p. 2), terwijl uw echtgenote stevast verklaarde dat het haar oom, de vader van J.(...), was die de beelden zag en uw schoonmoeder in elkaar sloeg (CGVS 11/27025Z, p. 2-3). Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met (leden van) uw schoonfamilie en hun contacten bij de taliban.

Wat uw verblijf in een kerk in België betreft, dient er volledigheidshalve nog op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, houdt dit evenmin in dat u het risico loopt omwille hiervan daadwerkelijk te worden vervolgd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Voorts verklaarde u geen geld meer te hebben, op niemand te kunnen terugvallen in Afghanistan en uw kinderen bij gebrek aan financiële middelen en degelijk onderwijs geen goede toekomst te kunnen geven in Afghanistan (CGVS, p. 7-8). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u en/of uw kinderen nood hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zowel voor u persoonlijk als voor uw kinderen in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Wat betreft uw bewering geen geld meer te hebben en op niemand te kunnen terugvallen in Afghanistan moet worden gesteld dat u en uw vrouw afkomstig zijn van Kabul. Jullie woonden er beiden tot aan jullie vertrek naar Iran. U werkte er bovendien jarenlang, net als in Iran, als lasser. U verklaarde eveneens nog in contact te zijn met uw zussen en uw broers die in Kabul bij uw tante wonen (CGVS, p. 7). De moeder, oom, zus en tante (CGVS 11/27025Z, p. 4) van uw vrouw wonen eveneens in Kabul. U

zelf staat ook in contact met uw schoonmoeder. Men mag hieruit concluderen dat u over een uitgebreid netwerk beschikt in Kabul en over de nodige vaardigheden, contacten en ondersteuning beschikt om u met uw gezin opnieuw in Kabul te vestigen en er een bestaan uit te bouwen. Wat betreft mogelijke moeilijkheden om aangepaste scholen te vinden voor uw kinderen in Kabul moet worden gesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan uw dossier, Kabul een veelheid aan onderwijsinstanties herbergt, die zowel basisonderwijs aanbieden als hoger onderwijs. Afghaanse stedelijke meisjes scoren op gebied van geletterdheid zelfs beter als deze doelgroep in Pakistan. Uit niets blijkt dat het in Kabul moeilijk zou zijn gepaste onderwijsinstellingen te vinden voor kinderen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u indiende ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen aan deze beslissing niets veranderen. De foto's die u indiende en het krantenartikel waarin uw zoon staat afgebeeld, bevestigen jullie verblijf in een kerk in België maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het louter verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer op zich geen risico op vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De aan Fedasil gerichte aanvraag tot verlenging van huisvesting omwille van uw medische toestand kan aan deze vaststelling niets veranderen. Uit dit document blijkt dat u aan diabetes type 2 lijdt en daarom op uw voeding moet letten en uw bloedsuikerspiegel in de gaten moet houden. Deze medische problemen houden op zich echter geen verband met de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U haalde uw medische problemen overigens niet aan wanneer u werd gevraagd naar de problemen die u vreesde te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Tweede verzoekster heeft in het kader van haar eerste asielaanvraag reeds de moeilijke toestand van vrouwen in Afghanistan toegelicht. Sedert haar vlucht uit Afghanistan heeft tweede verzoekster zich kunnen ontplooiën als onafhankelijke vrouw. Ze draagt geen hoofddoek en verzet zich tegen de traditionele Afghaanse maatschappij die ze een tiental jaar geleden verlaten heeft. Haar huidige gedrag is niet in overeenstemming met de sociale rol van vrouwen in Afghanistan en zij loopt bij terugkeer het gevaar vervolgd te worden omdat ze niet akkoord gaat met de sociale regels en de regels niet naleeft. Eerste verzoeker zou als echtgenoot van een dergelijke onafhankelijke vrouw evenzeer vervolgd kunnen worden omdat hij het gedrag van zijn echtgenote niet probeert te beheersen. Tweede verzoekster heeft een geïndividualiseerd profiel doordat zij geen hoofddoek draagt, uitgelegd heeft dat

zij niet naar de moskee ging en veel aandacht gaf aan de scholing van haar kinderen, haar dochters inbegrepen. De omstandigheden eigen aan de asielaanvraag van tweede verzoekster werden niet onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl ze lid is van een risicogroep die krachtens de richtlijnen van de UNHCR internationale bescherming nodig heeft. Tweede verzoekster is zwanger en lijdt aan diabetes, waarvoor ze een medicamenteuze behandeling krijgt. In Afghanistan zal ze geen toegang hebben tot deze medicijnen.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van artikel 2 van het aanvullend protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. De bestreden beslissingen bevatten geen motivatie omtrent de kinderen, in het bijzonder betreffende de dochters van verzoekers. Enkel de scholing werd besproken. Verzoekers hebben dit overigens reeds opgeworpen in het kader van hun eerste asielaanvraag en in het kader van hun tweede asielaanvraag hebben verzoekers de vrees voor hun kinderen uitgedrukt. Verzoekers kinderen behoren tot de sociale groep van Afghaanse kinderen. Het gebrek aan motivatie omtrent de kinderen schendt de aanbevelingen van UNHCR. Tevens wijzen verzoekers op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en de tekortkomingen die door de Commissaris voor de Mensenrechten en de Europese Raad werden vastgesteld in de Nederlandse asielprocedure. Verder stellen verzoekers dat kinderen de eerste slachtoffers zijn van het gewapend conflict in Afghanistan. Veel van hen worden gerekruteerd door de taliban, met als gevolg dat dagelijks duizenden kinderen vervolgd, gewond en gedood worden. Bovendien zijn scholen specifieke militaire doelwitten van de taliban. Kinderen die niet deelnemen aan het conflict worden regelmatig geraakt door aanvallen tegen scholen of ziekenhuizen. De informatie hieromtrent in het Cedoca-verslag komt overigens uit een evaluatie gevoerd op 28 oktober 2009. Tevens stellen verzoekers dat hun drie kinderen in België naar school gaan. Artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag beschermt het recht op onderwijs. Afghanistan waarborgt de toegang tot onderwijs niet, in het bijzonder voor meisjes. Verzoekers willen dat hun kinderen, waaronder hun dochter, in tegenstelling tot de overgrote meerderheid van de Afghaanse meisjes geschoold worden. De cijfers die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf in het Cedoca-verslag gebruikt, tonen aan dat amper twaalf procent van de vrouwen in Afghanistan kunnen lezen en schrijven. Een vergelijking met Pakistan helpt niet om te besluiten dat de dochter van verzoekers toegang tot de school zou hebben, aangezien hier amper 29 percent van de vrouwen kunnen lezen en schrijven. Bovendien is de vaststelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vals, aangezien het Cedoca-verslag geen cijfers geeft voor Pakistaanse stedelijke meisjes, maar een nationaal getal. Voorts blijkt uit de beschrijving in het Cedoca-verslag geenszins dat de scholen een "gepaste onderwijsinstelling" vormen. De onmogelijkheid van de kinderen om ooit nog geschoold te worden of om een gepaste onderwijsinstelling te vinden, zou ten diepste de ontwikkeling van hun personaliteit raken en vormt een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift een medisch attest betreffende tweede verzoekster toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers, in het kader van hun tweede asielaanvraag, volharden in de asielmotieven aangehaald bij hun eerste asielaanvraag (stuk 6, gehoorverslag, p. 2; stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Eerste verzoeker voegt hier aan toe dat J. nog kwader is geworden nadat hij foto's heeft gezien van verzoekers in een kerk tijdens hun deelname aan protesten in België (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Voor het overige stelt eerste verzoeker, buiten de vrees voor de ex-verloofde van tweede verzoekster, geen andere vrees te hebben in Afghanistan (stuk 6, gehoorverslag, p. 3). De Raad merkt echter op dat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoekers met J. Deze bijkomende verklaringen zijn, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas, dan ook niet aannemelijk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot de reactie van J. op het zien van beelden van hen in een kerk. Zo verklaarde eerste verzoeker dat J. deze beelden zag, waarop hij langsging bij zijn schoonmoeder en haar in elkaar sloeg (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Tweede verzoekster verklaart daarentegen dat het haar oom, de vader van J., was die de beelden zag en dat het haar oom was die haar moeder in elkaar sloeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook ernstig verzoekers' vrees voor J. en hun bijkomende verklaringen dat hij nog kwader zou zijn geworden na het zien van beelden van hen in een kerk. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er geen berichten zijn over een fatwa die de kerkbezetting of de mogelijke bekering van de actievoerders veroordeelde of de betogers beschuldigde van bekering. Zelfs indien er sprake zou zijn van een vermeende bekering, kan een bekeerling volgens sharia wetgeving zijn bekering ongedaan maken. Verzoeker toont overigens niet aan dat hij zou bekeerd zijn. Waar eerste verzoeker verder stelt dat zij geen geld meer hebben en dat zij op niemand kunnen terugvallen bij een terugkeer naar Afghanistan (stuk 6, gehoorverslag, p. 7), merkt de Raad op dat eerste verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn zussen en broers die bij zijn tante in Kabul wonen (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Tevens verklaart eerste verzoeker in contact te staan met zijn schoonmoeder (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Bovendien heeft verzoeker werkervaring als lasser in Kabul (stuk 6, gehoorverslag, p. 7).

2.7. Verzoekers wijzen in onderhavig verzoekschrift op de moeilijke toestand van vrouwen in Afghanistan en stellen dat tweede verzoekster zich heeft kunnen ontplooien als onafhankelijke vrouw, geen hoofddoek draagt en zich verzet tegen de traditionele Afghaanse maatschappij die ze een tiental jaar geleden verlaten heeft. Tweede verzoekster stelt in onderhavig verzoekschrift verder een geïndividualiseerd profiel te hebben doordat zij geen hoofddoek draagt, uitgelegd heeft dat zij niet naar de moskee ging en veel aandacht gaf aan de scholing van haar kinderen, haar dochters inbegrepen. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat zij reeds in het kader van hun eerste

asielaanvraag de moeilijke toestand van vrouwen in Afghanistan hebben toegelicht, merkt de Raad op dat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zij deze vrees geenszins hebben aangehaald voor de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat zij geenszins concrete elementen aanbrengen om de bewering dat tweede verzoekster de maatschappelijke regels niet zou naleven te staven. Zo oordeelde de Raad in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag:

“De Raad merkt op dat de vrees van tweede verzoekster die zij ontleent aan haar huidige gedrag als verwesterde vrouw slechts in het verzoekschrift bij de Raad wordt uiteengezet. Noch ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD tweede verzoekster, stuk 12, Vragenlijst DVZ, 17 januari 2012, p. 2), noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte tweede verzoekster melding van het feit dat haar vertrek uit haar land van herkomst zou zijn ingegeven door problemen in Afghanistan omwille van het niet-naleven van bepaalde maatschappelijke regels. Ook eerste verzoeker maakte nooit eerder melding van problemen die hij zou kennen omdat hij zijn echtgenote niet probeert te ‘beheersen’. Verzoekers kunnen uiteraard geen motiveringsgebrek aantonen in de bestreden beslissingen door in hun verzoekschrift voor het eerst asielmotieven op te werpen die nooit aan het oordeel van de commissaris-generaal werden voorgelegd. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad tevens vast dat verzoekers geen enkel concreet element aanbrengen dat hun bewering dat tweede verzoekster de maatschappelijke regels in Afghanistan, een land dat zij meer dan een decennium geleden verlaten heeft, niet zou naleven, kan staven. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat er aanwijzingen bestaan dat eerste verzoeker problemen riskeert omdat hij zijn partner niet in toom zou kunnen houden. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Zoals de verwerende partij terecht stelt, kunnen verzoekers zich ook niet dienstig beroepen op het arrest van het EHRM waarnaar zij verwijzen omdat dit de gedwongen terugleiding betrof van Somalische onderdanen. Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij beweren dat de toestand van vrouwen in Afghanistan erg vergelijkbaar is met de toestand die beschreven wordt in het arrest Sufi en Elmi. Aangezien verzoekers niet weten te overtuigen waar zij beweren dat zij in Afghanistan als onaangepast zullen worden aanzien, zijn hun beweringen dat de Afghaanse autoriteiten niet bij machte zijn om hen de nodige bescherming te bieden, irrelevant.”.

Ook in hun tweede asielaanvraag maakten verzoekers zelf geen enkele melding van een vrees voor vervolging omwille van tweede verzoeksters verzet tegen de normen in de Afghaanse maatschappij. Zo verklaarden zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster expliciet geen andere vrees voor vervolging te hebben in Afghanistan dan die voor de ex-verloofde van zijn echtgenote (stuk 6, gehoorverslag, p. 3; stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4, 7). Uit de gehoorverslagen blijkt dat er aan beide verzoekers uitdrukkelijk en meermaals de vraag gesteld werd of zij, behalve de door hen naar voor gebrachte vrees ten aanzien van de ex-verloofde van tweede verzoekster, nog een andere vrees koesterden in geval van terugkeer naar Afghanistan, waarop ontkennend werd geantwoord. Wat het geïndividualiseerd profiel van tweede verzoekster betreft, merkt de Raad voorts op dat verzoekster geenszins aanhaalde dat zij niet meer naar de moskee gaat omdat zij verwesterd is, maar stelde dat zij niet naar de moskee gaat omdat zij kleine kinderen heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Tweede verzoekster gaf overigens geenszins aan verwesterd te zijn. Tweede verzoekster gaf nergens zelf aan zich actief te verzetten tegen bepaalde maatschappelijke regels in de Afghaanse maatschappij noch gaf zij aan dermate verwesterd te zijn of als dusdanig gepercipieerd te zullen worden in geval van terugkeer. Een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande de positie van vrouwen in de Afghaanse samenleving is op zich niet voldoende om aan te tonen dat tweede verzoekster zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken of om aan te tonen dat tweede verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekers kunnen bijgevolg evenmin dienstig verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie (Y. en Z. tegen Bondsrepubliek Duitsland van 5 september 2012).

Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift nog aanhalen dat verzoekster zwanger is en aan diabetes lijdt, waarvoor zij een medicamenteuze behandeling volgt en een medisch attest toevoegen aan hun verzoekschrift, merkt de Raad op dat dit geen verband houdt met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houdt dit een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling

immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Verzoekers tonen overigens geenszins aan dat tweede verzoekster in Kabul geen toegang zal hebben tot de gezondheidszorg en juiste medicijnen.

2.8. Tevens merkt eerste verzoeker op dat zijn kinderen niet naar school kunnen in Kabul (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8). Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken en zij verwijzen in dit verband in onderhavig verzoekschrift naar van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) en artikel 22*bis* van de Grondwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 28 van het IVRK en van artikel 22*bis* van de Grondwet, dient te worden vastgesteld dat de aangevoerde artikelen van het IVRK wat hun geest, hun inhoud en hun bewoordingen betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Ook artikel 22*bis* van de Grondwet heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13). Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK en het bewuste artikel uit de Grondwet niet dienstig inroepen. Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen bezwaarlijk kunnen worden aanzien als maatregelen betreffende de kinderen, zoals bedoeld in de door verzoekers aangehaalde bepalingen. Los van de vaststelling dat een schending van de aanbevelingen van het UNHCR, die niet juridisch bindend zijn, niet dienstig kan worden aangevoerd, maken verzoekers evenmin aannemelijk dat de aanbevelingen die betrekking hebben op Sikhs en Hindoes in Afghanistan, op hen van toepassing zijn.

De Raad erkent echter dat verzoekers eventueel in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beperkten zich echter tot een beschrijving van de algemene toestand van het onderwijs in Afghanistan en de rekrutering door de taliban zonder de concrete situatie van hun kinderen te belichten. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekers weliswaar de schending aanvoeren van artikel 14 van het EVRM juncto artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, maar niet concreet aantonen op welke wijze de bestreden beslissingen, waarbij louter de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en die geen terugleiding naar Afghanistan inhouden, een discriminatie met betrekking tot het recht op onderwijs in het leven zouden roepen.

In elk geval tonen verzoekers door middel van citaten uit rapporten van de Verenigde Naties inzake kinderrechten, uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2010 voor Afghanistan over aanvallen op scholen en uit het rapport van 2009 van Human Rights Watch over vrouwenrechten in Afghanistan, waarin onder andere de lage inschrijvingsgraad van meisjes wordt besproken, niet aan dat hun kinderen het recht op onderwijs zal worden onzegd, zoals zij in hun verzoekschrift nochtans beweren. Het feit dat de kinderen thans in België school lopen vormt dan ook geen bewijs van het feit dat de kinderen in Afghanistan aan vervolging zullen worden blootgesteld. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar algemene rapporten zonder dat zij het risico in hoofdte van hun kinderen concretiseren. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Toegang tot onderwijs" van 14 maart 2014), ongeacht de hierin opgenomen evaluatie van 2009, blijkt dat er een duidelijke trend is in de Afghaanse maatschappij om steeds meer kinderen naar school te sturen. Bovendien is de vooruitgang in de steden het grootst en hebben zowel jongens als meisjes in de steden de meeste kansen op onbelemmerde toegang tot het onderwijs. Naast het publiek onderwijs ontwikkelt er zich tevens een bloeiend aanbod van privéonderwijsinstellingen, voornamelijk in de steden. In Kabul is het aanbod en de kwaliteit van het onderwijs het beste. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift nog stellen dat kinderen regelmatig geraakt worden door aanvallen tegen scholen of ziekenhuizen door de taliban, merkt de Raad op dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de taliban sinds 2010 onder druk van de Afghaanse samenleving, die erg veel belang hecht aan onderwijs, grotendeels afzijdig houdt van aanvallen op scholen. Waar verzoekers erop wijzen dat slechts 12 procent van de Afghaanse meisjes toegang heeft

tot onderwijs, gaan zij voorbij aan hun concrete situatie. Zij zijn immers afkomstig uit Kabul, beschikken aldaar over een uitgebreid familiaal netwerk en uit voorgaande informatie blijkt dat er in deze stad disproportioneel veel scholen zijn in vergelijking met de rest van het land. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in onderhavig verzoekschrift beperkt tot het extraheren van bepaalde passages zonder het geheel van de voorliggende informatie en de concrete situatie van verzoekers in ogenschouw te nemen. Uit de door verzoekers verzamelde extracten kan geenszins worden afgeleid dat verzoekers kinderen, gelet op hun concrete situatie, geen toegang tot onderwijs in Kabul zouden hebben.

2.9. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 30 april 2014) en aan de aanvullende nota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict" van 25 juni 2014; COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 26 september 2014) blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde 'complexe' aanslagen, die doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Deze 'complexe' aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjiietisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat

geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles relatief rustig in de maanden na de eerste verkiezingsronde. In de aanloop van de tweede verkiezingsronde werd een zware aanslag gepleegd op het campagnekonvooi van kandidaat Abdullah. Ondanks deze aanslag en de verplichte verlofdagen voor scholen, universiteiten en sommige overheidsdiensten, bleef de bevolking van Kabul, in aanloop naar de verkiezingen, maar ook op verkiezingsdag zelf, in grote getale de straat op gaan. Op de dag van de tweede verkiezingsronde, 14 juni 2014, waren er enkele ontploffingen bij het openen van de stembureaus in de ochtend, maar zonder veel erg. In de maanden juli en augustus 2014 veranderde het relatief rustige patroon drastisch. De hele zomer lang werd Kabul opgeschrikt door aanslagen. Deze voor Kabul erg gewelddadige zomer staat in schril contrast met de zomers van 2012 en 2013, waarbij er amper aanslagen waren in de zomermaanden. Opvallend zijn het groot aantal aanslagen met zogenaamde 'magnetic IED's' en de herhaalde aanvallen op de luchthaven. 'Magnetic IED's' zijn zelfgemaakte springtuigen die door middel van magneten op voertuigen van veelal de ANSF worden geplaatst en van op afstand tot ontploffen kunnen worden gebracht. De Raad stelt vast dat uit de informatie die aan de aanvullende nota werd toegevoegd opgesomde incidenten blijkt dat ook de incidenten in deze periode gericht zijn tegen high profile doelwitten, zoals politie, leger en (het militaire gedeelte van) de luchthaven van Kabul. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Ook in 2014 kwamen de ANSF herhaaldelijk in het nieuws wanneer zij een aanslag vrijdelden. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal ontvoeringen van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. In mei 2014 waarschuwde de minister van Binnenlandse Zaken voor een herschikking aan de top van de politie als er geen resultaten werden geboekt in de strijd tegen de misdaad. Hij verklaarde voor het parlement dat in sommige wijken van Kabul het aantal overvallen op wagens sterk gestegen was. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op voertuigen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Verzoekers brengen geen informatie aan die deze uitgebreide en gedetailleerde informatie kan ondergraven.

2.10. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.12. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF